

Молитовний сніданок об'єднав керівництво держави та опозицію у вболіваннях за Україну

7-й Національний молитовний сніданок зібрав у Києві біля 700 учасників з 15 країн світу.

Урядовці та парламентарі, представники провладних фракцій і опозиціонери, глави різних Церков і релігійних організацій спільно молилися за добре майбутнє України, за знедолених дітей та сім'ї, за українське військо та капеланів, за мудрість і Боже керівництво для очільників держави і посадовців місцевої влади. Захід відбувся вранці 31 травня в НЦ «Український дім», повідомляє Інститут релігійної свободи.

Молитовний сніданок розпочався з молитви «Отче наш», до якої закликав патріарх Філарет, предстоятель УПЦ КП. Окрім нього, зі словами молитви і настановами зі Священного Писання до присутніх звернулися: Апостольський нунцій в Україні, архієпископ Клаудіо Гуджеротті, Головний рабин України та Києва Всеукраїнського конгресу юдейських релігійних громад Моше-Реувен Асман, голова Всеукраїнського союзу церков євангельських християн-баптистів Валерій Антонюк, старший єпископ Української Церкви ХВЄ Михайло Паночко, митрофорний протоієрей УГКЦ Олександра Петрів, а також посол США в Україні

Марі Йованович.

Серед високопосадовців участь у заході взяли Президент України Петро Порошенко, Прем'єр-міністр Володимир Гройсман, Секретар РНБО Олександр Турчинов, голова Служби безпеки Василь Грицак, міністр освіти і науки Лілія Гриневич, очільник МВС Арсен Аваков, міністр молоді та спорту Ігор Жданов, міністр культури Євген Нишук. З промовами виступили керівник партії ВО «Батьківщина» Юлія Тимошенко, глава партії «Об'єднання «Самопоміч» і мер Львова Андрій Садовий, лідер партії «Народний фронт» Арсеній Яценюк, а також голови ОДА і керівники місцевих рад.

До Молитовного сніданку долучилися захисники України, капелани, діти з прифронтових територій Донбасу, учені, громадські діячі та чимало парламентарів з різних фракцій. Глава держави наголосив, що «без Божої допомоги ми не змогли б зробити й кроку». «У нас не буде улюбленої Церкви. У нас всі Церкви будуть рівні перед Законом... І ми збережемо конфесійні права кожного громадянина обирати свою дорогу до Бога», – запевнив Президент Порошенко.

«Господь благословив нашу

державу і народ. Вважаю, що ми всі маємо об'єднатися в меті зробити Україну сильною європейською державою. На нас лежить величезна відповідальність за те, яким буде майбутнє наших дітей. Маємо служити людям так, щоб потім сміливо дивитися їм у вічі», – заявив глава Уряду Володимир Гройсман.

Секретар РНБО Олександр Турчинов на прикладі євангельського тексту про спробу диявола спокусити Ісуса Христа поділився думками про те, що не можна рватися до влади за будь-яку ціну та намагатися

робити добро, вдаючись до злочинних методів.

Особливо натхненно прозвучали виступи іноземних гостей – депутата парламенту Канади Девіда Андерсона, конгресмена США Луї Гомерта та голлівудського актора Стівена Болдуїна, які ділилися власним досвідом віри, слідування за Ісусом Христом та втілення біблійних принципів у політичному й особистому житті.

По завершенні Національного молитовного сніданку розпочався Всеукраїнський форум «Реформація суспільства», присвячений 10-річчю діяльності Міжфракційного депутатського об'єднання Верховної Ради «За духовність, моральність і здоров'я України» на чолі з народним депутатом Павлом Унгуряном.

Варто відзначити, що за прикладом Національного молитовного сніданку в Києві такі заходи відбуваються вже у 14 обласних центрах України, а також у понад 20 районних центрах. Окрім цього, розвивається традиція Університетського молитовного сніданку, який 1 червня відбувся в Києві вже вдруге, та Молодіжного молитовного сніданку.

Тисячі християн об'єдналися в молитві за Україну у столичному Палаці спорту

2 червня 2018 року у Палаці спорту в Києві більше восьми тисяч християн України об'єдналися у загальнонаціональній Молитві за країну. До цього заходу приєдналися тисячі церков у різних містах, населених пунктах та селах з усіх областей України.

Протягом трьох годин близько 20 священнослужителів звершували молитви зі сцени.

У молитовну чашу потрапляють тисячі молитов за різні сфери нашого життя. Ми маємо усвідомити, що йде духовна війна, тому прошу серйозно поставитися до сьогоднішньої події», – підкреслив старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко. Він повів присутніх у молитві за підняття мудрих політиків в Україні.

«Біблія говорить, що дім або держава

будується мудрістю і розумом ставиться міцно. Мудрість – це правильна розумна поведінка: втікати від зла і творити добро. Мудрість – це боятися Бога, любити й прощати. Проблеми в Україні здебільшого пов'язані з неумудрою поведінкою – і політиків, і нас із вами. Тому наша з вами молитва: Боже, дай мудрості!».

Глави Церков також молилися за

впровадження християнських цінностей, за зупинення військової агресії, за дітей та молодь України, за зміцнення інституту сім'ї, за зцілення та прощення, за чесних політиків та виведення України з кризи, за припинення поширення неправди у ЗМІ.

Під час заходу лунали виступи об'єднаних хорів та різних музичних колективів, у тому числі і дитячих.

Пряму трансляцію в Інтернеті та соціальних мережах дивилися більш ніж 1000 глядачів, сотні тисяч глядачів – через три телевізійні канали, а також слухачі християнського радіо. Паралельну трансляцію з перекладом англійською мовою дивилися у всьому світі.

Ідея започаткувати Національний день молитви за Україну належить міжнародному проповіднику з Великобританії Девіду Хасавею. Він стверджує, що такого єднання між релігіями немає у жодній країні. «Я закликав націю молитися про вирішення війни на сході – цього не можуть зробити політики і військові, але я вірю, що Бог може», – наголосив він.

Національний день молитви за Україну ввійшов до переліку офіційних заходів 2018 року в рамках святкування Року Слова Божого в країні. Тому в кінці програми охочі мали нагоду взяти участь у створенні рукописної Біблії. Цей історичний Документ планують внести до Національного реєстру рекордів України.

НАША МАНДРІВКА ТАКА КОРОТКА

Молода дівчина сіла в автобус. На наступній зупинці зайшла галаслива і буркотлива старша пані й сіла поруч з нею, заваливши сидіння своїми численними сумками.

Чоловік, котрий сидів поряд з молодою дівчиною, запитав, чому дівчина нічого не скаже тій пані. Дівчина відповіла з усмішкою: «Не обов'язково виявляти незадоволення через щось незначне, адже наша спільна мандрівка така коротка. Я виходжу на наступній зупинці».

Ця відповідь заслуговує на те, щоб бути написаною золотими літерами: «Нема потреби сперечатися через щось незначне, адже наша спільна мандрівка така коротка».

Якби кожен із нас зрозумів, що наш час на землі занадто короткий, щоб затьмарювати його сварками, марними аргументами, не прощати іншим, виявляти своє невдоволення. Усе це – даремна трата часу та енергії.

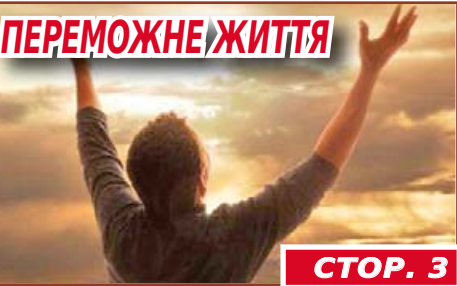
Хтось розбив вам серце? У молитві віддайте це Господу – мандрівка така коротка.

Хтось зрадив, образив, обманув чи зневажив вас? Простіть і віддайте це Господу – мандрівка така коротка.

Які би біди не спіткали вас, пам'ятайте: наша спільна

мандрівка така коротка. Ніхто не знає тривалості цієї мандрівки. Ніхто не знає, коли його зупинка. Тому бережімо свою сім'ю, своїх друзів. Поважаймо, шануймо, прощаймо. Наповнюймо свої серця вдячністю і радістю. Дякуймо Господу за кожен прожитий день і за прекрасну вічність, яку Він придбав для нас на Голгофі.

Адже наша спільна земна мандрівка порівняно з вічністю – така коротка, що дуже нерозумно тратити час на неправильні речі і вчинки. Дуже нерозумно через сварки, непростощення, гонитву за збагаченням, підступи, лукавство звести погляд з головної цілі нашого земного життя – підготовки до вічності з Ісусом.

ПЕРЕМОЖНЕ ЖИТТЯ

СТОП. 3

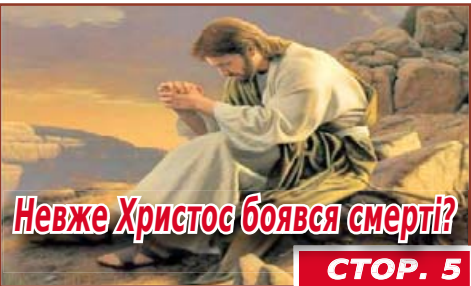
ЗНАК СПЕРЕЧАННЯ

СТОП. 4

Духовна війна християнина

СТОП. 5

Невже Христос боявся смерті?

СТОП. 5

Знати, що Христос помер, – це історія. Вірити, що Він помер за мене, – це спасіння.

30 найважливіших подій в історії християнства

Через десять днів після Вознесіння Ісуса Христа в Єрусалимі народилася Церква. За дві тисячі років її існування відбувалися різні події – хрестові походи, інквізиція, розколи, пробудження тощо.

Ось найважливіші, на мою думку, події за всю історію сучасного християнства.

33 рік. Народження Церкви у день П'ятидесятниці. 64 рік. Пожежа в Римі. Імператор Нерон звинувачує в підпалі християн, після чого починаються масові гоніння і переслідування Церкви.

196 рік. Тертуліан, засновник латинського богослов'я, починає писати свої праці. Саме йому належать відомі слова: «Кров мучеників – це насіння Церкви».

312 рік. Імператор Костянтин повертається в християнство. Уперше в історії Церкви припиняються гоніння і настає свобода для проповіді.

325 рік. Скликаний Нікейський собор, на якому обговорюється аріанська ересь і формулюється доктрина про Триєдність Бога і божественність Ісуса Христа.

405 рік. Ієронім перекладає Біблію латиною – появляється так звана Вульгата.

432 рік. Святий Патрик євангелізує Ірландію.

863 рік. Кирило і Мефодій євангелізують південних слов'ян і створюють кирилицю.

988 рік. Володимир Великий приймає християнство і хрестить Київську Русь.

1054 рік. Унаслідок великого розколу Церква ділиться на Православну і Католицьку.

1206 рік. Франциск Асизський роздає все своє майно і починає проповідувати.

1380 рік. Вікліф перекладає

Біблію англійською мовою.

1415 рік. Яна Гуса, передвісник Реформації в Європі, спалюють на вогнищі.

1456 рік. Гутенберг винаходить друкарський верстат, на якому друкує першу Біблію.

1517 рік. Реформація. Мартін Лютер прибиває свої знамениті 95 тез до дверей Віттенберзького костелу.

1525 рік. Народжується рух анабаптистів, котрі виступають за водне хрещення тільки у зрілому віці і за відділення Церкви від держави.

1572 рік. Варфоломійська ніч. 70 тисяч гугенотів вибиті за свої протестантські погляди.

1678 рік. Джон Буньян видає «Подорож Пілігрима».

1727 рік. Початок руху Моравських братів – передвісників протестантського місіонерства.

1830 рік. В Америці починається друге велике пробудження, після якого країна остаточно стає протестантською.

1850 рік. Іван Оніщенко, прочитавши Новий Заповіт, приймає водне хрещення. У Херсонській губернії починається перше євангельське пробудження на українській землі.

1865 рік. Вільям Бут у Лондоні засновує Армію спасіння.

1867 рік. Завершено Синодальний переклад Біблії російською мовою.

1874 рік. До Петербурга приїжджає англійський проповідник-аристократ Гренвілл Редсток. Після його проповідей

починається пробудження серед петербурзької знаті. До Бога навертаються найбагатша людина Росії Василь Пашков, княжна Єлизавета Чорткова, міністр шляхів сполучення Олексій Бобринський, церемоніймейстер царського двору Модест Корф та інші відомі персони.

1906 рік. У Лос-Анджелесі на Азуза-стріт спалахує велике п'ятидесятницьке пробудження, у результаті якого на сьогодні більш ніж 600 мільйонів людей хрещені Духом Святим з ознакою інших мов.

1919 рік. Починається велике п'ятидесятницьке пробудження на сході Польщі, до якої належали території Західної України і Західної Білорусі. Найбільш відомими євангелістами були Лукаш Столярчук, Артур Бергольц, Густав Шмідт, Станіслав Недвецький та Іван Зуб-Золотарьов.

1921 рік. В Одесу з Америки приїжджає Іван Воронаєв і відкриває першу в СРСР п'ятидесятницьку церкву.

1928 рік. У Данцігу почала роботу Східноєвропейська місія Асамблей Божих на чолі з Густавом Шмідтом. А через рік в селі Стара Човниця був утворений Всепольський союз християн віри євангельської, який об'єднав білоруські, польські, німецькі та українські церкви.

1980 рік. У Таллінні, столиці Естонії, спалахує так зване Талліннське пробудження. Близько 20 тисяч людей навертаються до Бога, тисячі отримують зцілення.

1991 рік. Розвал радянського Союзу і початок харизматичного руху.

2018 рік. Ми в очікуванні нового Божого руху...

Роман САВОЧКА.

З УСІХ СИЛ ШУКАТИ БОГА?

Я не хочу з усіх сил шукати Бога. Я хочу спілкуватися з Богом не зі страху, а з задоволенням.

Якось я був в гостях у свого друга. У нього є дві донечки, яким тоді було 4 і 6 років. І я почув, як старша нагадувала молодшій, що завтра вони «їдуть в церкву».

У відповідь на це чотирирічна сестра заперечила: «Ми не ходимо до церкви. Ми і є церква, тому що ми вже живемо в царстві».

«В яким-такім царстві?», – перепитала старша. «У царстві, яке керує землею з небес, – відповіла молодша.

Коли чуєш такі репліки від дітей, то розумієш, що для Духа Божого нема вікового цензу. Той Дух, Який говорив через апостолів, може говорити і через чотирирічну дитину. І та дитина вже в такому віці розуміє, що Боже Царство управляє Богою Церквою.

Багато з нас вважають навпаки. Ми думаємо, що Царство походить від Церкви. Але тоді виходить, що Царство тимчасове і буває тільки тоді, коли Церква робить все як потрібно. Бог ніби інколи заходить до нас, а потім пропадає до тих пір, поки не вирішить заглянути до нас знову.

Але в Ісусі Бог більше не «заглядає на вогник». Він заходить назавжди, щоб жити в нас. Ми в Христі і Христос – у нас. Різниця – між «культурою часу реєстрації» і «культурою постійної прописки».

Нам не треба боятися, що Бог покине нас чи просто не зможе прийти. Він з нами постійно.

Час Старого Заповіту – це культура тимчасової реєстрації. Бог відвідував Свій народ з особливих причин. Ізраїль пізнавав Бога в період Його відвідин. Бог приходив до нього після покаяння, але міг і сховатися, якщо люди починали грішити чи поклонятися ідолам. І хоч Бог залишався вірним Ізраїлю і справедливим щодо нього, Ізраїль відчував присутність Бога за принципом іграшки йо-йо.

Ісус позбавив нас від цього маятника. Він прийшов, щоб створити все нове. Тепер ми

живем в культурі постійної прописки, тому що ми народжені заново і перейшли з ери Старого Заповіту в еру Нового Заповіту, який заснований на постійній присутності Бога в нас через Його Святого Духа.

Ми – нове творіння, якого не було до пришествя Христа. Він з нами постійно. Його постійна присутність – це подарунок згори.

Однак щоб залишатися в цьому місці, нам треба навчитися перебувати в ньому – жити в цій культурі постійної реальності Бога, Який ніколи не покине.

Я розумію, що мають на увазі люди, коли говорять, що вони «відчайдушно прагнуть Бога», але мені здається, що не варто впадати в такий настрій. Слово «відчайдушно» передбачає, що людина не впевнена в досягненні бажаного. Люди в пустині відчайдушно шукають воду. Самотні люди відчайдушно шукають взаємостосунків.

Відчайдушно шукають Бога ті, хто не знає, що зробив для них Господь. Вони не до кінця розуміють, Ким для них став Бог. Вони не помітили, що епоха тимчасової реєстрації закінчилася і що вони самі тепер – місце, де перебуває Бог в Дусі.

Я навіть не намагаюся відчайдушно шукати Бога. Я весь час занятий тим, щоб просто радіти з Ним. Нам не треба бігати за Богом, тому що Він не втече від нас.

Коли ви зрозумієте, що ви – і є те місце, де перебуває Бог, це змінить ваші погляди на життя з Богом кардинальним чином. Ви почнете наближатися до Нього. Вам не треба буде бігати за Богом, тому що Він нікуди не іде від вас. Він тут. «Я завжди з вами».

І ми можемо прагнути пізнавати Його все більше і більше в очікуванні приємного, а не зі страху і відчаю. Ми можемо не хвилюватися про Його присутність у нашому житті, у всіх ситуаціях і подіях. Якщо ми – у Христі, то і наше життя – у Ньому.

Коли в Біблії говориться про необхідність шукати Бога, то мається на увазі, що настав час зупинитися, заспокоїтися і побачити, як Господь діє в вашій ситуації. Шукати результатів Його присутності, Його мудрості, благовоління, благословення і сили.

«Шукати Бога» – не значить займатися Його пошуками. Бог ніколи не губився. Життя в Його присутності – це життя взаєморозуміння на глибокому рівні. Це відчуття постійної впевненості в Його любові, насолода Його схвальним ставленням.

Тому якщо ви впевнені у вічному спасінні через жертву Ісуса Христа на Голгофі, – почніть вчитися спілкуватися з Ним не зі страху, а з радості і вдячності.

П. Л.

ТІЛЬКИ ХРИСТОС

Ангел наказав Марії, щоб Сини, Котрого вона народила, дали їм'я Ісус, тому що Він спасе людей від гріхів. Це означає, що ніякими релігійними намаганнями, ніякими добрими ділами, благочестям тощо спастися неможливо, якщо не спасе Спаситель, тобто Ісус. Тільки Він має владу і силу спасати.

Спасіння – це не просто вирішення проблеми гріха, проблеми нашої смертельної вини перед Богом. Це означає зробити нас святими, такими, щоб ми відповідали вимогам Бога щодо нас.

Прощення й очищення наших гріхів конче потрібне, щоб дати нам Боже життя, щоб ми стали Його дітьми – зовсім іншим, новим творінням, створеним за образом і подобою Бога. А це під силу тільки Богові.

«А хто з Господом з'єднується, стає з Ним одним духом» (1 Кор. 6:17). Що б ми не робили, як би не намагалися правильно жити, – якщо ми не народилися від Бога, від Духа Святого, ми все ще діти погибелі, ми люди цього світу, якими керує диявол і веде з собою до пекла.

Недостатньо знати й широко вірити, що Бог – Творець усього, що

Христос посланий у світ спасти грішників. Конче необхідно особисто отримати спасіння від Бога через віру в Господа Ісуса Христа, прийшовши до Нього зі щирим поканням за безбожне життя і проханням про спасіння та нове, святе Боже життя.

Христос сказав Никодимові, хорошій людині, вчителю Закону Божого: «Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів. 3:3).

Спасіння можливе тільки через Христа, лише Він спасе і ніхто сам, своїми зусиллями не може спастися.

Святе життя спасених – це не спроби спастися, а наслідок того, що ці люди стали спроможними жити новим життям завдяки спасінню Богом.

Тому якщо ви спасенні вірою в спасительну жертву Ісуса Христа – із вдячністю вклоніться Богові та широко подякуйте Йому за те, що величезна милість Божа – Його спасіння стало вашим надбанням, що Він спас вас.

А якщо ви досі не впевнені у своєму особистому спасінні, зверніться до Бога в щирій молитві з поканням у своїх гріхах і попросіть Його спасти вас і дати нове життя заради жертви Ісуса Христа. Бог не відмовить нікому, тому що спасе усіх, хто приходить до Нього і широко просить про Його спасіння.

Василь ДАВИДЮК.

Скажи нам, коли станеться це

«ЗНАЙ ЖЕ ТИ ЦЕ, ЩО ОСТАННІМИ ДНЯМИ НАСТАНУТЬ ТЯЖКІ ЧАСИ» (2 ТИМ. 3:1)

Через апостола Павла Бог відкриває Тимофію і всім нам щось дуже і дуже важливе. «Знай» – дієслово наказового способу: зверни особливу увагу на те, що я тобі скажу. Знання – це володіння перевіреною інформацією, що дозволяє вирішити практичне завдання.

Апостол Павло говорить про ознаки останнього часу. Він володіє достеменною інформацією. У нього є відповідь на запитання, яке колись поставили Христу учні: «Коли ж Він сідів на Оливній горі, підійшли Його учні до Нього самотньо й спитали: «Скажи нам, – коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?» (Мт. 24:3).

Павло має відповідь від Бога. І саме з цієї причини він говорить Тимофію: «Знай!».

Усі часи знаходилися люди, котрі міркували про останні часи, з деяким трепетом і страхом очікуючи наближення другого приходу Ісуса. Та минули часи, а нічого не ставалося. Ось уже третє тисячоліття настало, а Церква досі не підхоплена, Ісус не прийшов...

І в Божому народі змінився настрій. «Насамперед знайте оце, що в останні дні прийдуть із насмішками глузі, що ходитимуть за своїми пожадливістями, та й скажуть: «Де обітниця Його приходу? Бо від того часу, як позасинали наші батьки, усе залишається так від початку творіння» (2 Петр. 3:3-4). Та чи все?

У житті Церкви Христової усе залишається без змін. Церква – це місце поклоніння Богові, місце прославлення Ісуса Христа за смерть на Голгофському хресті, за спокуту і виправдання, за звільнення від вічного покарання. Церква – це місце, де люди виказують невідому любов і повагу один до одного. Тут не може бути ніяких змін. Принципи Христової Церкви вічні. Чого не можна сказати про грішний світ. У ньому все нестійке, мінливе і ненадійне.

Апостол Павло звертає увагу Тимофію на те, що в останні дні прийдуть тяжкі часи. Але ми знаємо, що останні дні тривають ось уже дві тисячі

років. Звичайно, порівняно з вічністю це ніщо. Та все ж про який конкретний відрізок часу говорить Павло?

Грецьке слово, перекладене як «останні» (есхатайс), буквально означає «крайній, найвіддаленіший край, кінець» (землі). Це означає, що наведені у Другому посланні до Тимофія (3:2-5) ознаки повною мірою відкриваються перед самим кінцем часу благодаті, перед піднесенням Церкви Ісуса Христа. Бог хоче, щоб ми знали про те, що останні часи будуть украй жахливими і дуже небезпечними – «халепою».

Грецьке слово «халепою» зустрічається у Новому Заповіті ще один раз. У Євангелії від Матвія (8:28) описується історія зустрічі Ісуса Христа з двома людьми, що були одержимі бісами: «І, як прибув Він на той бік, до землі Гадаринської, перестріли Його два біснубати, що вийшли з могильних печер, дуже люті («халепою»), так що ніхто не міг переходити тією дорогою».

Час, у який ми живемо, – жахливий. Іти життєвим шляхом праведності небезпечно як ніколи раніше. Але Христос – наше визволення. Тому хай Бог зміцнить кожного з нас – Його пришествя наближається!

П. Л.

ПЕРЕМОЖНЕ ЖИТТЯ

Найбільш мирні люди – це християни, тому що відродженням людям Бог дарує всеосяжний мир. Стан глибокого миру – результат присутності у віруючому Духа Святого, Який виробляє плід: любов, радість, мир...

Мир – це відсутність ворожнечі та ненависті, це здатність ставитися поблажливо до невігласів, не бути враженими різноманітним злом з боку людей, що одержимі злом, з яким вони не в змозі впоратися.

Люди, наділені внутрішнім миром, – благословенні та щасливі люди. Тому що, перебуваючи у світі, який «лежить у злі», раниць душу, руйнує добрі відносини, що призводить до страждань і розпачу, вони піднімаються над усім цим, надприродним чином зберігаючи в серці тишу, радість, незлобивість.

Коли в серці немає спокою, коли гіркота, образи й біль буквально розривають його на шматки, люди готові віддати дуже багато, щоб відпочити від цього страшного стану.

Але все ж усі віруючі, навіть найбільш лагідні та смиренні, – це люди, які повсякденно воюють, оскільки займати пасивну позицію ніхто не має права, якщо не хоче бути переможеним або взагалі вбитим. Апостол Петро каже: «Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник диавол ходить, ричучи, як лев, що шукає жертви кого».

День і ніч ведеться справжня стратегічна війна проти святих Божих. У цій битві дуже важливо мати все необхідне для перемоги. І Павло пише: «Нарешті, мої брати, зміцнійтеся Господом та могутністю сили Його! Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських. Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але

проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби. Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого і, все виконавши, витримати» (Еф. 6:10-13).

Хто говорить, що його життя мирне без боротьби й будь-якого протистояння, той вже зазнав поразки. Або ж якщо хтось у випробуваннях грішить, нездержливий, дратівливий, звинувачує людей у своїй поведінці, то він не розуміє, що сам зазнав поразки й не явив слави Божої, але знеславив своє високе звання християнина.

Щоразу, чинячи щось, що не узгоджується з істиною, ми повинні усвідомлювати, що розписалися у своїй поразці, програли бій. Тому в книзі Об'явлення в кінці кожного послання до семи церков є обіцянка нового імені, обіцянка можливості зробитися стовпом у храмі, сісти на престолі з Христом, їсти від дерева життя, що посеред раю. Проте обіцяно це не тим, хто намагається, а тим, хто перемагає.

Як би ми не виправдовували свої слабкості, Христос чекає від

нас перемог, тому що Він переміг і має право очікувати цього від тих, кому поставив Свою праведність, дав Духа могутнього і владу не захищатися, але «наступати на всю силу ворожу». Тому ми добре усвідомлюємо, що перемагати нелегко й навіть неможливо без надприродної сили Божої, сили благодаті, обіцяної всім викупленим, з'єднаним зі Христом.

«Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг!»

Чому ж так часто ті, хто покликаний бути славою Божою, йдуть від поразки до поразки, виправдовуючись словами: «Усі грішні». У чому секрет того, що одні йдуть від перемог до перемоги, а інші – від поразки до поразки?

Перша і, можливо, найважливіша причина криється в тому, у що ми віримо. «Бо кожен, хто родився від Бога, перемагає світ. А оце перемога, що світ перемогла, – віра наша» (1 Ів. 5:4).

Питання не в тому, віримо ми в існування Бога чи ні. Це питання Божого об'явлення мені: хто у Христі

і що Бог мені обіцяв.

«Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг!», – сказав Ісус Христос

Чи здатна моя віра спочивати на цих обітницях? Чи здатна вона користуватися силою Божою в будь-якому протистоянні злу? І це не обов'язково вміння наказувати бісам, іноді це просто вміння відповісти добром на зло, від щирого серця пробачити підлість, благословити тих, хто ганьбить наше добре ім'я...

Часто я запитую людей: «Якщо ви сьогодні помрете з невирішеними проблемами, де ви будете – у раю чи в пеклі?». Вислухавши відповідь, я запитую, чому людина думає так чи інакше. Я хочу зрозуміти, у що вона вірить.

Не розуміючи або не приймаючи благодаті Божої, неможливо перемагати. Для переможного життя потрібні не моральні засади, а Євангеліє, яке веде в присутність Божу, а значить, до перемог у будь-якому протистоянні, чи то прояв терпіння, чи звільнення від нечистих духів.

Друга причина, чому щирі діти Божі не мають переможного життя, полягає в тому, що Слово не зміцнює їхню віру (під час молитви й читання Слова Божого думки занурюються в суєту), а також у тому, що не приведено в порядок окултне минуле, аж «до третього і четвертого роду».

Часто чую, що це неправильна позиція, оскільки жертва на хресті все вирішила, все покрила. Я теж у це вірю всім серцем. Вірю, що коли віруючий помирає, то він іде до Того, у Кого щиро увірував (якщо дійсно увірував), оскільки вірою прийняв Божу милість і прощення гріхів. Питання в наступному: якщо жертва Христа зробила нас переможцями, то чому цієї перемоги немає в повсякденному житті?

Переможне життя – це не доля щасливців, але обітниця всім спасенням. І якщо його немає, значить, потрібно знайти причину, а вона завжди є!

Якось, переглянувши список окултних практик однієї сестри, я запитав її, чи має сатана певні претензії на неї. Вона жажнулася і запитала мене, звідки я це знаю. Нескладно визначити проблеми людини, знаючи, що окултне минуле в її житті не приведенне до ладу: не висповідане й не відкинуте усвідомлено й радикально.

Багато людей, що жили в поразці, починали плакати від радості, коли зрікалися справ темряви, а читаючи Біблію, починали дивуватися тому, як вона їм починала відкриватися. Вони виявили в серці дивовижну здатність зберігати мир і спокій при життєвих штормах, мир прийшов у їхні сімейні стосунки...

І ще одна дуже важлива деталь, якою не можна знехтувати, оскільки в ній криються причини поразок багатьох християн. Якщо ми в житті когось не пробачили – не важливо, мале чи жахливо велике зло ця людина нам зробила, – про перемоги можна забути. Наше серце не буде милим і ніжним, образа буде з'їдати його, вона зробить його жорстким і холодним.

«Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його» (Об. 3:21). Переможне життя – це не тільки прекрасне вічне майбутнє, але й справжнє життя тут і зараз, серед злоби, нерозуміння, ворожнечі, невірності. Це здатність жити справжнім життям.

За задумом Божим ми – переможці. Це мав на увазі Христос, коли, вмираючи на хресті, сказав: «Здійснилося!». Тобто перемогу здобуто. Як сказав пророк Ісаї: «Він через муки Своєї душі буде бачити плід».

Попросімо ж у Бога мудрості, щоб відмовитися від всякого обману, прибрати всі причини, що позбавляють нас сили жити переможно. І тоді зуміємо прославити нашого Спасителя.

Василь ДАВИДЮК.

10 ОЗНАК ВІДРОДЖЕНОЇ ЛЮДИНИ

Під час розмови з Никодимом Ісус Христос сказав, що людина не може увійти в Царство Боже, якщо не зазнає народження згори. Подібно до Никодима, багато хто дивується, як людина може народитися наново.

Коротко зупинимось на деяких ознаках, за якими можна визначити, народжена людина згори чи ні, як про це сказав Ісус.

Присвячення себе Богові

Народжена згори людина, як правило, присвячує усе своє життя Господу. Писання каже: «... виберіть собі сьогодні, кому будете служити, чи богам, яким служили ваші батьки... А я та дім мій будемо служити Господеві» (Ісуса Нав. 24:15). Народжена згори людина робить вибір на користь служіння Господу.

Розрив із гріхом

Грішник, що кається, звертається за прощенням до Господа, бо він усвідомив усю тяжкість своєї провини і гріха проти Господа. Після звернення до Бога в молитві покаяння він вже не може миритися з гріхом, від влади якого його звільнив Господь Ісус Христос.

Перед Богом ми виправдані жертвою Господа Ісуса Христа – Він один раз приніс Самого Себе у жертву за наші гріхи, як написано: «Бо жертвоприношенням одним вдосконалив Він тих, хто освячується» (Євр. 10:14).

Тому кожна народжена згори людина уникає гріха, знаючи, якою ціною Христос відкупив її. З любові та вдячності до Нього відроджена людина пориває з усім усвідомленим гріхом.

Писання каже: «... коли ми свої гріхи

визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9).

Любов до тих, хто вірує в Ісуса

Відроджена людина отримує від Господа незрівнянний дар: Духа Святого. Святий Дух робить усіх відроджених причасниками Божого єства і членами Його святої Церкви. Разом із Духом Святим «любов Божа вилилася в наші серця» (Рим. 5:5), і «ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів» (1 Ів. 3:14).

Любити братів і сестер у Христі може тільки відроджена людина. Ця любов – явна ознака народження згори.

Любов до Слова Божого

«Цілим серцем своїм я шукаю Тебе, – не дай же мені заблудитися від Твоїх заповідей! Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти тебе. Благословен єси, Господи, навчи мене постанов твоїх! Устами своїми я розповідаю про всі присуди уст твоїх. З дороги свідцтво твоє радію я, як маєм великим. Про накази твої розмовлятиму я, і на стежки твої буду дивитись. Я буду радіти твоїми постановами, слова твого не забуду!» (Пс. 119:10-16).

Чому найбажанішим читом багатьох дітей Божих є Слово Боже? Тому що від нього виходить сила, тому що воно приводить нас у Божу присутність, відкриває нам Його єство, робить зрозумілими шляхи Його, Його волю стосовно світу і нас особисто.

Таке ставлення до Слова Божого може бути тільки у людини, відродженої від Духа Святого.

Бажання спілкування з Богом

«А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері, і помолися Отцеві своєму, що в таїні, а Отець твій, що бачить

таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:6).

Якщо молитва – не ритуал, а живе спілкування із Богом, то така людина зазнала народження згори, адже вона може спілкуватися із Богом, а на це спроможна і цього прагне тільки людина відроджена.

Глибокий біль і скруха після кожного падіння

«Помилуй мене, Боже, з великої милості Твоїєї, з великого милосердя Свого заглянь беззаконня мої! Обмий мене зовсім з мого беззаконня й очисти мене від мого гріха. Бо свої беззаконня я знаю, і мій гріх передо мною постійно... Тобі, одному Тобі я згрішив і перед очима Твоїми лукаве вчинив, тому справедливий Ти будеш у мові Своїй, бездоганний у суді Своїм. Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя. Ото, полюбив єси правду в глибинах, і в таємних речах виявляєш премудрість мені. Очисти ісопом мене – і буду я чистий, обмий Ти мене – і я стану біліший від снігу. Дай почути мені втіху й радість – радітимуть кості, що Ти покрушив. Обличчя Своє заховай від гріхів моїх і всі беззаконня мої позагладжуй. Серце чисте створи мені, Боже, і тривалого духа в моєму нутрі віднови. Не відкинь мене від Свого лица й не бери Свого Духа Святого від мене. Верни мені радість спасіння Твого і злагідним духом підтримай мене» (Пс. 51:3-14).

Якщо ці слова співзвучні тому, що людина переживає у серці й висловлює Господу після якогось гріха, то така людина – істинно дитя Боже.

Спрага за спасінням тих, хто гине

О, як співзвучні відродженій людині слова апостола Павла: «... Маю велику скорботу й невпинну муку для серця свого! Бо я бажав би сам бути відлучений від Христа замість

братів моїх, рідних мені тілом... Браття, бажання мого серця й молитва до Бога за Ізраїля на спасіння» (Рим. 9:2-5; 10:1)!

Упокорення

Священне Писання говорить, що Бог гордим противиться, а смиренним дає благодать. Тому одна з ознак людини, яка здобула благодать від Господа, – смирення. Тільки спасений може від усього серця впокоритися перед людьми і Богом. «Упокоріться перед Господнім лицем, і Він вас підійме, – говорить апостол Яків (Як. 4:10).

Освячення

Дух Святий говорить через апостола Павла: «Ми ж відкриним обличчям, як у дзеркало, дивимось всі на славу Господню і змінюємося в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього» (2 Кор. 3:18). Відроджена від Духа Божого людина стає іншою, змінюється, освячується.

Досягається це не якимись релігійними вправами і ритуалами. Цей процес – результат дії Святого Духа для слави Божої. Це і є те, про що сказав Спаситель: «Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відтинає, але всяку, що плід родить, обчищає її, щоб рясніше родила» (Ів. 15:2).

Послух Слову Божому

За послухом Слову Божому легко визначити, чи любить людина Господа. Кожний, хто народжений від Духа Божого, любить Господа і, відповідно, слухняний Йому.

Апостол Іван пише: «А хто Його заповіді береже, той у Ним пробуває, а Він у ньому. А що в нас пробуває, пізнаємо це з того Духа, що Він нам Його дав» (1 Ів. 3:24).

«А що ми пізнали Його, пізнаємо це з того, коли заповіді Його додержуємо» (1 Ів. 2:3).

Вадим БІЛИЙ.

ЗНАК СПЕРЕЧАННЯ

«А Семен їх поблагословив та й прорік до Марії, Його матері: «Ось призначений Цей багатьом на падіння й устанання в Ізраїлі, і на знак сперечання, – і меч душу прошиє самій же тобі, – щоб відкрились думки сердець багатьох» (Лк. 2:34-35).

Знак сперечання. Таку долю прокує старець Семен Малюкові, Якого тримає на своїх руках. Ці слова можна перекласти як «оспорований, заперечуваний знак». Пророкує так, що ми не розуміємо, що він нам намагається сказати. Що це за зброя, яка мала «прошити» душу матері Ісуса?

Ті Син прийшов стати для нас дороговказом, путівною зіркою, а став лише предметом суперечок... Головна заповідь, як її виклав Ісус, починається зі слова «слухай». Самого Ісуса Біблія називає Словом Бога. Слово потрібно почути. Шлях до Бога починається з того, щоб слухати і почути. Спробувати почути, спробувати зрозуміти – ось початок шляху до любові. «Слухай, Ізраїлю», «Господь Бог вам підійме Пророка... як мене, Його слухайте!», «Це Син Мій Улюблений, Його слухайтеся!».

Знову й знов Бог просить нас почути Його. «Віра від слухання» – сказав апостол Павло. Не почувши, не можна повірити, не можна полюбити. Solus Christus – тільки Христос – так звучить один із п'яти принципів, які записали на своїх прапорах реформатори Церкви. Він означає, що шлях до Бога лежить тільки через Христа, і без Христа немає спасіння. І це теж знак сперечання.

Семен закінчує своє пророцтво так: «... щоб відкрились думки сердець багатьох». Ісус стане тим знаком, який покаже, що насправді у людини всередині, у серці. Той, у кого в серці любов, побачить в Ісусі шлях до ще більш піднесеної, діяльної та дієвої любові. Той, у чийому серці ненависть, буде використовувати Ісуса, щоб виправдати свою ненависть і ненавидіти ще більше. Тому люди так по-різному бачать Ісуса, і нам

не домовитися про те, Який Ісус насправді. Одного разу Він повернеться, і ми всі побачимо, який Він насправді. Ми, напевно, здивуємося. А поки що Він для людей – знак сперечання.

Був такий математик, Блез Паскаль. Прізвисько чув кожний, хто ходив до школи. Засновник математичного аналізу, теорії ймовірностей і проективної геометрії, творець перших зразків лічильної техніки, автор основного закону гідростатики, автор

теорії ігор, яка лежить в основі безлічі сучасних економічних і соціологічних досліджень, не кажучи вже про комп'ютерні науки, і таке інше й таке інше... Так от, віру в Христа він обґрунтовував з точки зору теорії ігор. В азартній грі правильність ходу потрібно оцінити, помноживши розмір можливого виграшу або програшу на його ймовірність. Знамените «парі Паскаля» вчений пояснював так: «Бог або є, або ні. На який бік ми схилимося? Розум тут нічого вирішити не може. Нас розділяє нескінченний хаос. На краю цієї нескінченності розігрується гра, результат якої невідомий. На що ви будете ставити?».

А далі суть міркувань у наступному: цінність можливого виграшу від слідування вірі – нескінченність. Цінність можливого програшу – відмова від певної кількості задоволень у житті, час і гроші, витрачені на виконання заповідей, тобто в будь-якому разі якась кінцева величина. Навіть якщо ймовірність виграшу – 0,000001%, проте 0,000001% x «нескінченність» = «нескінченність». Тобто, з точки зору Паскаля, математика – на боці віри.

Проти «парі Паскаля» існує безліч аргументів. Наприклад, Вальтер Кауфман, професор Принстонського університету, у своїй книзі «Критика релігії і філософії» пише: «У чому Паскаль помилявся... А що, коли в печі є спеціальна місцина для тих, хто відвідував службу? Або як Бог карає тих, чия віра ґрунтується на розрахунку? Можливо, у нього є особлива нагорода для тих, хто відмовляється від утіхи, що надається вірою... Є багато інших можливостей. А раптом є багато богів, серед яких і такий, що обирає людей типу Паскаля, проте інші боги сильніші за нього...»

Кауфман правий у тому, що рівняння складніше, ніж Паскаль його представив. Оскільки релігій багато, математика безсила в доведенні теорії Solus Christus – тільки Христос.

Будь-яка велика справа пов'язана з ризиком. Але справжнє християнське життя невіддільне від ризику. Про це попереджає нас Христос у притчі про таланти. У цій притчі найбільшу помилку зробив саме той, хто, боячись допуститися помилки, не зробив нічого. Завжди є ті, у кого знайдеться безліч аргументів для заперечення. Але якщо слухати їх, то можна прожити життя так, як сформулював у своїх безсмертних «Шкідливих порадах» Григорій Остер:

Руками, де б не був, ніде

Нічого не чіпай,

Не вступуйся ні в се, ні в те

Й нікуди не вступай.

Ти в бік лиш мовчки відійди,

Стань у куточок свій,

Замри, щоб не збудить біди,

Й до старості простій.

Коли після інституту я тільки-но почав працювати, у мене була зустріч у банку, і я чекав у приміщенні, де біржові брокери брали розпорядження від клієнтів про оборудку. Одному з них кожні п'ять хвилин дзвонив клієнт і питав, іде ринок вгору чи вниз. Він ніяк не міг зважитися ні на покупку, ні на продаж акцій. Нарешті брокеру це набридло, і він сказав клієнтові: «Послухай, займи вже якусь позицію на ринку акцій».

Позиція – це ризик. Ти можеш виграти, а можеш і програти. Але відсутність позиції – це явний програш.

Христос – це знак сперечання. Solus Christus – тільки Христос – це позиція. Позиція – це ризик. Але нагорода буває тільки за ризик.

Ігор РАЙХЕЛЬГАУЗ.

«ОТО, НЕЗАБАРОМ ПРИХОДЖУ»

Вірші з останнього розділу останньої книги Біблії нагнітають атмосферу очікування. «Я йду», – попереджає Господь Бог.

Ці слова вселяють страх. Сам Бог прийде! І хто я перед Ним? Я соромлюся і боюся своєї негідності. Боюся Його обпалюючої святості і осліплюючої слави.

«Я йду» – це головне повідомлення всього Об'явлення. Що це означає для нас, до чого зобов'язує і закликає?

Вірші 7-21 відповідають на ці питання: дотримуватися слів Книги; схилитися перед Богом; не запечатувати слова Книги; творити добро; залишатися святим; омивати одіж (дотримуватися заповідей); просити прийти; черпати воду життя даром; не додавати і не віднімати; перебувати в благодаті Господа Ісуса Христа.

І все ж цей характер тексту здається тривожним – через серйозність, можливість, особисту спрямованість. При цьому книжка не відкриває ніякої екзотичної інформації, лише нагадує про панування Бога в історії, про людську відповідальність та майбутній суд: «Неправедний – нехай чинить неправду іще, і поганий – нехай ще опоганюється. А праведний – нехай ще чинить правду, а святий – нехай ще освячується! Ото, незабаром приходжу, і з Мною заплача Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його» (Об. 22:11-12).

Цікаве різночитання в різних перекладах 14-го вірша: якщо більшість перекладів говорять про щастя увійти до небесного міста тим, «хто випере шати

свої», то в пізніх рукописах і деяких перекладах право на це мають ті, «хто виконує Його заповіді».

Перший варіант дає шанс більшій кількості людей. Другий занадто суворий. Мало хто виконує заповіді, не порушуючи хоча б одної. І якби не милість Божа, вхід був би закритий майже для всіх.

Цікавий список тих, хто опинився поза містом блаженних: «Пси, і чарівники, і розпусники, і душогуби, і ідоляни, і кожен, хто любить та чинить неправду» (в. 15). Всіх богоборців об'єднує брехня. Вони гинуть не від своїх гріхів, але через брехню, яка дає їм самовпевненість, почуття безкарності, виправдання проступків. Вони не хочуть обмити одіж, бо вважають себе чистими або свій бруд – не вартим хвилювання.

При цьому звучить заклик: «Приходь, бери задарма!» Кожен, хто чує цей заклик, повинен передати його далі. «А хто чує, хай каже: «Прийди!». І хто прагне, хай прийде, і хто хоче, хай воду життя бере дармо» (в. 17).

Найнебезпечніший різновид брехні – не обізнання гріха, але спотворення істини. Про це звучить найсуворіше попередження: «Свідкую я кожному, хто чує слова пророцтва цієї книги: Коли хто до цього додасть що, то накладе на нього Бог кари, що написані в книзі оцій. А коли хто що відійме від слів книги пророцтва цього, то відійме Бог частку його від дерева життя, і від міста святого, що написане в книзі оцій» (в. 18-19).

Ісус каже про Своє швидке пришествя серйозно і строго, але у відповідь очікує не страху, а радісного, привітного настрою. «Той, хто свідкує, говорить оце: «Так, незабаром прийду!». Амін. Прийди, Господи Ісусе!» (в. 20).

Відповіді так можна тільки тоді, коли радості більше, ніж страху. Коли чекаєш початку вічного дня, а не «кінця світу». Цей вигук виринає з грудей природно,

без примусу. Тому що душа чекає зустрічі. Комусь – суд, когось дуже шкода, але ми чекаємо зустрічі з Богом. Зустрічі не чужих, але рідних, близьких, коханих.

Остання книга запечатується благодаттю: «Благодать Господа нашого Ісуса Христа зо всіма вами!» (в. 21). Страшні картини і грізні пророцтва завершуються добрими словами. Якщо останнім словом Божого Об'явлення є благодать, то наші спроби згустити темні фарби і нагнати паралізуючий жах підпадають під прокляття (в. 18). Ще більш страшному покаранню буде підданий той, хто спробує прибрати слова про благодать, позбавити християнство благодатності (ст. 19).

Право на останнє слово належить тільки Тому, Хто може сказати про Себе: «Я – Альфа і Омега, Перший і Останній, Початок і Кінець» (в. 13), «Я – корінь і ріг Давидів, зоря ясна і досвітня» (в. 16). Він дав початок всьому, і Він же підводить підсумок. Його підсумком є новий вічний день, день нового творіння.

Читаючи ці слова, ми згадуємо першу книгу Біблії: «Настав вечір, настав ранок – день перший» (Бут. 1:3). Вранці творіння виглядає завершеним і готовим до урочистого початку, вранці все тільки починається.

Тому ранкова зоря символізує владу над майбутнім, обітницю вічного дня, світло Христове. І вказує на Христа як Владика нескінченного дня, прологом якого була вся світова історія.

Цар повертається, Зоря сходить. Авсе, що було раніше, – вечірні сутінки. Швидко повернення Христа несе з собою не тільки кінець світу старого, скільки початок світу нового, не тільки суд, скільки свободу і радість. А ще – підбадьорення і натхнення для християн, які своїм свідченням, справою віри і працею любові втілюють Царство Боже тут і зараз.

Михайло ЧЕРЕНКОВ.

«ВИДІННЯ НЕБЕС ПЕРЕД СМЕРТЮ – ЦЕ НЕ «ГАЛЮЦИНАЦІЇ»

Євангеліст Біллі Грем запевняв, що заявлю людей про те, що вони «бачать небеса» до їх смерті, не є «галюцинацією або хімічною реакцією в мозку».

Коментарі Грема про ці «небесні» переживання появились після того, як одна жінка розповіла йому, що її тітка бачила небеса до смерті, і виразила скептицизм. Мовляв, найімовірніше, її тітка бачила галюцинацію.

«Бог справді дає деяким людям уявлення про славу небес якраз перед тим, як вони помруть», – відповів Грем цій жінці на веб-сайті Асоціації Біллі Грема. Це відкриває нам Біблія: «А Степан, повний Духа Святого, на небо споглянув, – і побачив Божу славу й Ісуса, що по Божій правіці стояв» (Дії 7:55).

Біллі Грем також зазначив, що він не погоджується з твердженнями критиків про те, що це всього-на-всього якась хімічна реакція, і сказав, що він переконаний, що насправді це «передбачений Богом погляд на вічність». Бог таким чином показує людям, що вічність реальна і що Ісус чекає на нас.

Але Біллі Грем також попередив про те, що потрібно бути пильними. «Іноді сатана намагається наслідувати Божу роботу, обманюючи людей, показуючи їм якість видіння, якими переконує, що не потрібно присвячувати своє життя Христу, щоб спастися. Пам'ятайте: сатана – «неправдомовець» (Ів. 8:44), – наголосив проповідник.

Faithwire.

ВІРУЮ

ДУХОВНА ВІЙНА ХРИСТІЯНИНА

Усі люди піддаються активній пропаганді з боку різних облудних вчень. На свідомому і підсвідомому рівні, за допомогою різних ЗМІ нам пропонують «пізнання» з царини магії, містики, окультизму, теософії, спиритизму, різних східних учень і всіляких деструктивних культів. Люди читають гороскопи, практикують феншуй, займаються східними єдиноборствами, вивчають різні методики з «духовного розвитку» особистості. Полиці книгарень завалені періодичними виданнями окултного змісту, які видаються десятками, навіть сотнями тисяч примірників.

Люди, що живуть в оточенні чаклунства й ворожіння, вірять брехні не тому, що свідомо бажають цього, навпаки – вони помиляються, не знаючи істини. Деструктивна інформація змінює їхню свідомість, і вони вірять неправді. Їхнім життям опановують хитрі «квартиранти у спадок», що обманом або іншим чином отримали «вид на проживання» в їхній безсмертній душі. За

велінням свого господаря, який прийшов, щоб «вкрасти, вбити й погубити», вони хочуть навечно поневолити людей і кинути їх у геєну вогненну. Маючи безліч можливостей для впливу на людину, ворог формує у її свідомості помилкові переконання, спотворені уявлення, неправильний досвід – за допомогою Інтернету, кіно, шоу-бізнесу тощо. Це призвело до зміни традиційних моральних

цінностей, до руйнування суспільних підвалин. Втративши внаслідок гріхопадіння стосунки з божественним джерелом істини, психіка людини функціонує так, що формує свій світогляд із навколишнього інформаційного поля. Таким чином, переконання та уявлення людей часто дуже далекі від реальності.

Особливості нашого часу

Ми живемо в час постмодернізму, характерною рисою якого є неспроможність багатьох людей зрозуміти й прийняти істину про перемогу Ісуса Христа на хресті Голгофи, яка поширюється на всі сфери нашого життя. «Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало... А Божові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав» (1 Кор. 15:55, 57).

Називаючи себе християнами, багато, однак, ледь животіють, ведуть залежне існування, яке нічим не відрізняється від способу життя людей цього світу. У повсякденному житті багато християн не користуються перемогою Ісуса Христа над царством темряви. Сьогодні відбуваються чергові спроби поєднати непоєднуване – Церкву й світ.

Але нам, Божим дітям, треба знати, як протистояти брехні та звабі, щоб «встояти в день злий». Адже «ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби». Не беручи участі в цій битві, ми зазнаємо поразки, тому що християни не можуть залишатися нейтральними. Третього просто не дано. У бездіяльності ми зазнаємо поразки в усіх сферах життя.

Ворог, як князь цього світу, майстерно володіє брехнею, мистецтвом зваблення. Він прагне вловити у свої тенета й погубити, якщо можливо, й християн (Мр. 13:22-23). Якщо людина самовпевнено вважає, що в силу якихось причин вона вільна від впливу князя тьми, то можна не сумніватися в тому, що вона вже під його впливом.

Адже темрява – це просто відсутність світла. Не знаючи справжнього

стану речей, хочемо ми цього чи ні, ми опиняємося в пільмі. Якщо розуміємо, що ми в темряві, то просимо Божого світла, але якщо не усвідомлюємо, то продовжуємо блукати в пільмі, а морок вважаємо життєвою нормою.

Не знаючи справжнього божественного світла, багато людей опиняються в звабливому полоні тимчасового, штучного освітлення. Адже навіть «сам сатана прикидається ангелом світла».

Особливі гріхи

Через незнання або з цікавості багато людей займаються ворожінням, астрологією, практикують східні релігії та бойові мистецтва, медитують і займаються подібними до цього речами. Щоб вийти зі сфери бісівського впливу, загального покаяння може бути недостатньо. Гріхи окультизму та заобони стають ніби договором із пеклом, який повинен бути розірваний.

Будь-який окултний зв'язок має бути розпізнаний, усвідомлений і висповіданий. Писання говорить: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої». Якщо такі гріхи, як перелюб, аборт тощо потрібно сповідати, то гріхи гідоти потрібно ще й «розірвати» на всіх рівнях: духовному, душевному та тілесному.

Багато людей не знають про це й залишають відкритими канали доступу до душі й тіла. Мені часто зустрічаються люди, які багато років перебували в окултній залежності. Після пізнання істини та зречення сатани вони знову знаходили свободу.

Шлях до свободи

Початком вільного духовного життя є покаяння в гріхах, визнання Ісуса Христа своїм Господом і Спасителем, зречення від колишнього господаря (сатани).

Покаяння – це усвідомлення своєї гріховності, тобто відокремлення від Бога, і визнання над собою Його влади в усіх сферах життя. Це надприродне відродження згори, процес, що включає в себе зміну світогляду, системи цінностей, поведінки.

Молитва покаяння, вимовлена з вірою в Ім'я Ісуса Христа, і подальше відродження від Духа Святого роблять нас причасниками Божого єства та Його Царства. Тепер багатство Його обітниць належить нам за правом народження від Бога.

Господь посилає світло в розум для усвідомлення гідоти колишніх гріхів і силу Святого Духа для того, щоб розірвати всі зв'язки із сатаною.

Слід знати, що в духовному світі наші слова мають юридичну силу (Мт. 12:37). Бог створив світ Словом, і, передавши нам Своє Слово, Він певною мірою передав нам, Своїм учням і послідовникам, владу. Внаслідок вербальної заяви ми переходимо з царства темряви в Боже Царство й міняємо не тільки своє майбуття, але й сьогодення. Господь дає нам владу бути Його дітьми, діяти Його могутньою силою, продовжувати Його творчу діяльність у цьому світі.

Свобода у Христі

Пізнавши істину, визнавши гріхи, відрікшись від окултних зв'язків, ми знаходимо свободу від влади сатани (Ів. 8:32). Він втрачає право на християнина, але старається впливати обманом, намагаючись зробити віруючого найменш корисним для Бога. Цьому необхідно протистояти твердою вірою. Відкидаючи будь-який нав'язуваний ворогом страх як спосіб контролю, потрібно проголосувати перемогу Ісуса Христа в усіх сферах свого життя.

Тільки Євангеліє Ісуса Христа, Сина Божого, дарує надію жертвам сатанського обману. Шлях звільнення від духовної залежності визначений конкретно: порятунок із рабства в диявола через Ісуса Христа й перехід у Царство Бога. Переможні обітниця не можуть діяти в житті людини без її вольового рішення перейти від влади сатани під захист Бога через визнання Ісуса Христа своїм Господом і Спасителем, «приймавши Його всеозброєння». Свобода не дається нам автоматично: необхідна активна участь самої людини.

«Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, то й утече він від вас».

Петро ПАВЛЮК.

ХОДА НА ЗАХИСТ ПРАВ ДІТЕЙ І СІМЕЙ ЗІБРАЛА У КИЄВІ БЛИЗЬКО 10 ТИСЯЧ ЛЮДЕЙ

Тисячі людей пройшли центральними вулицями столиці, щоб заявити про необхідність системної реформи державної сімейної політики.

Всеукраїнська хода на захист прав дітей і сімей пройшла у суботу, 2 червня, від Софійської площі через майдан Незалежності і до Верховної Ради. Це вже третя така акція, організована за ініціативи Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, повідомляє Інститут релігійної свободи.

За різними оцінками, до Ходи долучилося від 7 до 12 тисяч людей. Цього року Хода відбувалася під гаслом: «Щаслива родина – здорова Україна!» та мала на меті звернути увагу суспільства та влади на моральні і духовні основи сім'ї та шлюбу як союзу чоловіка і жінки, необхідні для гармонійного виховання та здорового розвитку дітей.

У Ході взяли участь глави та повноважні представники Римо-Католицької Церкви, УПЦ Київського патріархату, УГКЦ, УАПЦ, Всеукраїнського союзу церков ЄХБ, Української Церкви ХВЄ, Української Християнської Євангельської Церкви, Вірменської Апостольської Церкви, Української Вільної Церкви ХВЄ, Духовного управління мусульман України, Німецької євангелічно-лютеранської Церкви України, а також глави і представники інших Церков, у тому числі з багатьох областей України.

Учасники Ходи поширювали інформаційні

флаєри, в яких наголошувалось на необхідності підвищення рівня державної сімейної політики з метою об'єднання зусиль влади і громадськості для підготовки молоді до подружнього життя і відповідального батьківства, вирішення демографічної кризи та популяризації усиновлення сиріт, реагування на проблематику абортів і домашнього насильства. Завершилася Хода біля Верховної Ради подячною промовою голови оргкомітету єпископа РКЦ Віталія Кривецького та спільною піснею-молитвою за Україну.

Варто відзначити, що, відповідно до останніх соціологічних досліджень, 98,6% українців поставили сім'ю на перше місце своїх життєвих пріоритетів. Водночас сім'я є найбільшою цінністю для українців серед усіх інших соціальних і особистих благ (дані Центру Разумкова).

Фоторепортаж: Ірина СТОЛЯР.

ВІРУЮ

НЕВЖЕ ХРИСТОС БОЯВСЯ СМЕРТІ?

Був час, коли уряд Радянського Союзу забороняв брати дітей на богослужіння. Багато віруючих, переживши гоніння й утиски, ідучи в дім молитви, залишали дітей удома. Вони, звичайно, молилися з ними вдома, розповідали про Ісуса, але брати з собою на богослужіння упродовж довгих років боялися. На кінець 60-х років настало невеличке «потепління».

Один зі спогадів мого дитинства – таємне дитяче зібрання перед Різдвом. Сестри, які з нами заучували вірші та пісні, ризикували своєю свободою. Ми збиралися по домівках і ніколи наперед не знали, до кого підемо. До свята готувалася програма з пісень і віршів за подіями біблійного тексту, тож про народження Ісуса я все знала. Наприклад, що Його прихід був уже заздалегідь запланований, я знала з вірша:

*«Ось іду!» – мовив Він,
Зорі розступились.*

Гомін звістки неба по землі пішов.

Тайнство в дитині,

Ангели схилились,

В Вифлеєм Спаситель уночі зійшов.

І про те, що Ісус розумів, на що йде, я також знала з вірша:

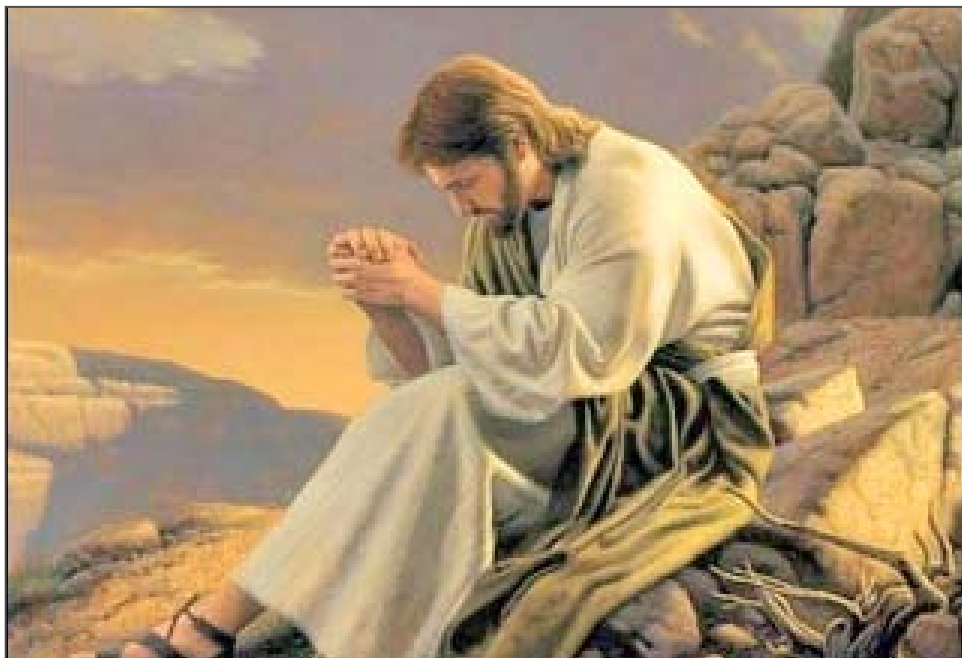
*Так, Він знав, що Його віддадуть
На страждання, зневагу і муки,
Що іржавим залізом проб'ють
Його добрі і чисті руки.*

*Так, Він знав, що з ганьбою помре
Для прийдешніх земних поколінь...*

Ми, діти віруючих батьків, завчали ці вірші та пісні напам'ять, із хвилюванням чекали різдвяного святкового вечора. Пам'ятаю, ми йшли в пітьмі. Тиша... Тато тримав моїх сестер за руки, а жінка з мамою і запитала: «У кого ялинка?». А тато дуже серйозно відповів: «Тобі краще не знати цього. І завтра в школі нікому не хвалити подарунками».

Але одного разу батьки взяли нас із собою у молитовний будинок. Можливо, вони й раніше нас брали, але мені саме це богослужіння запам'яталося. Це було перед Великоднем, у суботу або в Страсну п'ятницю, а можливо, першої неділі місяця, коли святкують Вечерю Господню. Точно не пам'ятаю, але проповідь і пісні були про смерть Христа на хресті. Я сиділа притулившись до мами, на синій лаві без спинки. Люди їли хліб, а мені не можна було. Усі навколо тихо плакали і молилися.

Пам'ятаю й інше богослужіння, на якому мене сильно зачепила пісня хору. Співали про Гетсиманію, і регент сам співав соло: «Отче Мій, як ця чаша не може минути Мене, щоб не пити її, нехай станеться воля Твоя». Пресвітер церкви говорив проповідь. Я тільки запам'ятала,

що Ісус сказав: «Звершилося!». І віддав Богові душу. Я зрозуміла: це означає, що Він помер, і тихо, потайки від мами, плакала.

Часи змінилися на краще (або ми підростили), батьки почали нас частіше брати з собою. У церкві був обдарований благословенний проповідник. Коли він виходив за кафедру, Біблія для нас оживала. Те, що він читав і розповідав, я бачила внутрішнім зором і чула серцем.

Одного разу він прочитав із 22-го розділу Євангелія від Луки вірші 39-46: «І Він вийшов, і пішов за звичаєм на гору Оливну. А за Ним пішли учні Його. А прийшовши на місце, сказав їм: «Моліться, щоб не впасти в спокусу». А Він Сам, відійшовши від них, як докинути каменем, на коліна припав та й молився, благаючи: «Отче, як волієш, – прonesи мимо Мене цю чашу! Та проте – не Моя, а Твоя нехай станеться воля!..» І Ангел із неба з'явився до Нього, – і додавав Йому сили. А як був у смертельній тривозі, ще пильніш Він молився. І піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю... І, піднявшись з молитви, Він до учнів прийшов, і знайшов їх, що спали з журби... І промовив до них: «Чого ви спите? Уставайте й моліться, щоб не впасти в спокусу».

Проповідник читав, а я бачила сад, чула, як вітерець шелестів листям оливкових дерев. Стояла суцільна темрява, тому що на Близькому Сході сонце «падає» за горизонт і темнішає дуже швидко. Учням це місце було знайоме, бо Ісус із ними часто приходив туди молитися. Вони втомилася після довгого святкування й від сидості, а може, і від червоного вина, і поснули...

Ісус у страшній смертельній напрузі просив їх підтримати Його, але вони знову поснули. Тричі будив Ісус Своїх учнів, але вони не могли не спати. Напевно, хтось із них тільки дрімив, інакше б ми ніколи не дізналися слів Його молитви: «Отче, як волієш, – прonesи мимо Мене цю чашу!». Євангеліст Марко пише про це так: «Авва-Отче, Тобі все можливе: прonesи мимо Мене цю чашу!.. І знов у Луки:

«А як був у смертельній тривозі, ще пильніш Він молився. І піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю».

І одна думка заповонила всю мою увагу: «Невже Христос боявся смерті?».

Ісус сказав: «Отче, як волієш, – прonesи мимо Мене цю чашу!». Проповідь пішла в іншому напрямку: «Уставайте й моліться, щоб не впасти в спокусу». Але я була така вражена своїм відкриттям: Ісус – Бог у плоті – прийшов на землю, щоб померти за гріхи світу, і в останній момент передумав?! Він каже Отцю: «Тобі все можливе». Невже Він злякався? А як же звичайні люди-герої йшли на смерть зі спомом?! Християни, яких спалював Нерон? Ян Гус? А як же Мальчиш-Кибальчиш? А Павлик Морозов та інші радянські герої, як ризикували своїм життям заради інших?

Про моє знайомство з Мальчишем-Кибальчишем я повинна розповісти окремо. Мої батьки були щирими віруючими людьми. Чого вони нас вчили, те й показували прикладом у своєму житті. Ми не дивилися телевізор, не грали в азартні ігри, не говорили поганих слів; ну, принаймні, намагалися не говорити. Я не була ні жовтеням, ні піонеркою.

Одного разу я прийшла до тата з проханням: «Уся школа замість занять завтра йде в кінотеатр. Я повинна принести 20 копійок на квиток». Тато дає мені гроші і каже: «Ти молись, щоб Господь не прийшов за Своїми в цей час». Я дивлюся на нього в подиві, а він: «Христос Своїх у кіно шукати не буде». У той час багато віруючих так думали. Гадаю, що тато так не думав, а то б не дав мені ці 20 копійок.

Наступного дня ми всім класом пішли в кінотеатр «Червоний Жовтень». Я сиджу в темному залі. Очі й вуха закрила, у серці Господа благаю, щоб Він мені пробачив і поки що не приходив за Своїми. Раптом усім тілом відчуваю напругу, діти прикинули. Розплющую очі, а на весь екран – німецький танк, і хлопчик із гранатою в руці кидається під нього! Я ще довгий час під враженням від цієї картини ходила.

Час минав, а я грішила, каялася, вірила, каялася, грішила... Думка про те, що Ісус страждав не тільки на хресті, але набагато раніше, не залишала мене. Невже Він боявся смерті? Чи може Бог боятися? Напевно, Господь бачив це збентеження і сумнів у моєму серці й послав мені відповідь.

Була чудова пасхальна неділя. Молодь нашої церкви приготувала програму з віршів і пісень. Знову хор співав про Гетсиманію, і дочка того проповідника прочитала поему «Моління про чашу» І. Нікітіна. У ній були такі слова:

Що думав Він в хвилини ті

Як Син Людський і Божий Син,

Піднявши гріх тисячоліть?

Те знав Отець Його один.

Та ні одна душа людська

До того ще не відчувала

Ту важкість болісну, яка

Ісусу груди розривала.

І ще такі:

О, чи можливо, щоб не пити

Мені цю чашу мук гіркую!

Ти – Бог любові, Ти лікуєш,

І можеш все змінити вмиг!

Тим часом Ісус будить учнів, але вони знову засинають. І Він каже Отцю:

О Боже Мій! Тягар важкий!

Мій розум кришиться, тьмяніє,

Вселенське зло і гріх людський

Лиш на Мені в цю мить тяжіє.

Ганьбу людей, ганьбу віків –

Усе на Себе Я приймаю,

Та Сам від цих же ланцюгів

Я, як Людина, знемаю.

І цієї миті я зрозуміла. Ось воно! Святий, абсолютно Святий Бог, ставши Людиною, бере на Себе гріх світу. Він тепер – брудний, мерзенний... Ось чого Він боявся! Ось проти чого Його душа протестувала: узяти на Себе гріхи всього світу! Слова в заключній проповіді підтвердили моє відкриття.

Ісус уже розп'ятий. «А коло години дев'ятої скрикнув Ісус гучним голосом, кажучи: «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?». Святий Бог розділився Сам у Собі. Батько не міг піти в пекло з Сином. Проповідник читає далі: «А Ісус знову голосом гучним іскрикнув, і духа віддав...»

Коли церква після проповіді була запрошена на молитву, я впала на коліна й, поклавши руки й голову на блакитну лаву, що стояла переді мною, гірко плакала. Мій гріх відділив Ісуса Христа від Бога! Мій гріх прибав Його до хреста, мої брудні думки були настільки огидні, що Батько не міг дивитися на Сина... А я думала, що Він злякався! Я каялася, а ангели на небесах раділи!

Фрида ЕБЕРТ.

Чудеса в мусульманському світі наворачтають до віри в Ісуса Христа

Мусульманин Хамід повернувся до Ісуса в результаті свідчення свого брата. Почувши Євангеліє, він прийняв Ісуса розумом, але серцем не спішив відчувати повноту Божої любові.

Він соромився своєї віри, тому не мав ніякого бажання ризикувати й свідчити іншим про Христа.

Потім він зі своїм братом почав зустрічатися зі співпрацівником місії Frontiers Деннісом, який допоміг йому зростати в пізнанні Ісуса. Денніс наполегливо пропонував обом братам проводити тихий час з Господом і слухати, що Господь говорить їм через Слово. В ісламі вони нічого подібного не чули, і їм було важко сприймати це і виконувати.

Одного разу Хамід сидів в парку і

читав Біблію. Це помітили поліцейські і потягли його в тюрму. Хамід впавав у стан внутрішнього опієння. Він почувався дуже нещасним, тремтячи від холоду на голій підлозі камери.

А потім сталося щось дивовижне. Він заснув і уві сні побачив, як Ісус підійшов до нього (прямо в камеру), обняв і накрив ковдрою. Коли Хамід прокинувся, його наповнювало почуття глибокого спокою в душі. Уперше

в житті він відчув любов Бога, Котрий особисто торкнувся його.

А потім Хамід злякався... Він побачив щось, що не вкладалося в голову: він був накритий ковдрою – тією самою, якою уві сні його накрив Ісус! Коли він засинав, ніякої ковдри в камері не було.

Знайшовши у Хаміда ковдру, охорона остовпіла і злякалася. Вони відразу відпустили Хаміда, і той пішов додому.

Наступної ночі Хаміду приснився ще один сон. Цього разу Ісус покликав його вранці розповісти про Добру Звістку Євангелія двом людям зі своєї роботи.

Раніше ця ідея викликала б у

Хаміда страх. Він ще ніколи нікому не розповідав про Ісуса. Але вранці він прокинувся з переконанням, що зможе це зробити. Він знав, що йому нічого втрачати. Та ніч в тюрмі заповнила його в тому, що Ісус завжди поряд, що Його досконала любов проганяє всякий страх.

Хамід прийшов до висновку, що якщо свідчення про Євангеліє приведе до переслідування, присутності Господа більш ніж достатньо для його підтримки.

Хамід послухався Господа і благовістив своїм працівникам. Ще він розповів їм історію свого навернення. Обидва товариші повірили йому. У наступні дні Хамід уже вивчав з

ними Біблію, пояснював, що значить бути учнем Ісуса. Цей досвід духовно підбадьорив Хаміда та інших віруючих у його місцевості. Вони почали з великою сміливістю нести Євангеліє людям.

«З того часу Хамід організував сім груп з вивчення Біблії, – засвідчив Денніс. – За минулий рік біля 40 чоловіків і жінок стали послідовниками Ісуса».

Так Господь змінив Хаміда, перетворивши боязливого новонаверненого на сміливого послідовника Христа.

www.ieshua.org.

У наші двері подзвонили свідки

Сьогодні в мої двері подзвонили вони... Коли ми з дружиною почули дзвінок, то здивувалися. До нас вкрай рідко хтось заходить без попередження. Ще минулого року раз чи два дзвонили сусіди з блоку – хтось замкнув суснішні двері, і вони не могли потрапити в свою квартиру, бо не мали ключа.

Але сьогодні це були не сусіди. Не поліція. Не пожежники. І не з військкомату. Це були вони – адепти міжнародної організації свідків Єгови.

Вони запитали, чи хочу я бути впевненим у своєму майбутньому та майбутньому своїх дітей. Якби я вчора народився, мабуть, відповів би і продовжив розмову. Авжеж, всі хочуть. Тема цікава, можна порозмовляти. Тільки відчувається, що є п'ять-шість стандартних заготовлених питань для зав'язування розмови. Я так розумію, що їх ціль – щоб людина стала частиною організації. Бо спасіння – в організації.

Зі свідками можна говорити багато про що. Насправді дві жіночки, які прийшли до мене, були доволі милі і приємні, скромно вдягнені. Мені подумалося, що це, мабуть, дуже люб'язні люди. Можливо, жінки-свідки дуже слухняні своїм чоловікам. І якби спасіння було доступним через доброту і порядність, свідки мали б у «правильній» організації хороші шанси потрапити на небо. Але ніхто не знає, ніхто не впевнений.

Багато хто з «підкованих» протестантів полюбляє розмови зі свідками. Часто з ними можна побалачити про грецький текст Ів. 1:1. Або про пекло. Тепер свідки вже навіть в текстовій розуміються. Щоправда, це наче приклеїти до грецького тексту те, чого там ніколи не було.

Організація розвивається, стає більш освіченою, але, по суті, навчає єресі, давно-давнім засудженої на вселенських соборах.

Мені ж особисто цікавить інше. Де були свідки до народження засновника культу Чарльза Рассела? Будь-яка адекватна людина скаже, що їх не було. А були окремі люди, які вірили не так, як вселенська Церква. Ці люди були час від часу то там, то сям. Тобто на ніяку вселенськість вони претендувати не можуть. Це були окремі маргінали.

Ви можете запитати, а де були протестанти до народження Лютера. Але пострівайте, протестанти не навчають, що спасіння – у протестантизмі. Я ніколи не чув від вчителів протестантизму, що Августин Блаженний чи Іван Златоуст не були спасеними. Ніхто не ставить під сумнів рішення вселенських соборів – Нікейського, Халкедонського тощо.

Церква не виникла у XIX столітті. Не виникла вона і в XVI столітті. Вона була з часів

апостолів. Протестанти не прилетіли з космосу – служителі різного рівня у католицизмі підтримали сотеріологію доктора католицького богослов'я Мартіна Лютера. Європейський протестантизм не з повітря взявся. Це не був клуб далеких від церкви світських людей, які «відкрили для себе Біблію».

Абсолютна більшість протестантських церков мають спілкування одна з одною. Свідки ж – це культ, який прийшов нізвідки і з яким ніхто не мав і не має спілкування. Закритий клуб. Але успішний – у світському сенсі. 8,5 млн. за 150 років – це не дуже погано. Здається, метод ловити людей на вулиці чи приходити до них додому – не такий уже поганий. Принаймні якби вони продавали якийсь непотріб, то були б дуже успішними. Такий собі мережевий маркетинг.

Зі свідками я спілкувався разів зо 40. Сторонньому спостерігачеві це може виглядати, як: «А. каже, що Б. не має рації, а Б. – що А».

Але це не так. Я не бачу у свідків богослов'я як такого. Його просто нема. Звичайно, є якісь вчення про Бога. І це нібито і є богослов'я. Але це швидше механічний набір тез. Є богослов'я в католиків, православних і протестантів. А у свідків – нема.

Під справжнім богослов'ям я маю на увазі світоглядно-філософську систему поглядів, яка переплітається зі знанням з Біблії про Бога і духовний світ. Така система гармонійна і внутрішньо стійка. Бути християнином – це означає мислити біблійними категоріями, знати Бога і доторкнутися до Його єства душею і духом. Тільки той, хто пережив цей досвід, може розуміти, про що мова.

Недавно мені випала нагода спілкуватися з трьома дівчатами з руху Тезе. Вони приїхали з Тернополя до Львова. Дуже милі, хороші дівчатка. Але у розмові з ними я не відчув, що вони знайомі з найпрекраснішою Особою у всесвіті – їхнім Богом і Спасителем. Я намагався вести розмову про Христа, натомість мене традиційно запитували про Марію і сповідь. Звісно, у різних гілок християнства можуть бути різні парадигми. Але коли людина говорить нібито про Бога, але, по суті, про навколохристиянські теми, – я відчуваю, що з Життєдавцем духовного життя вона так і не познайомилася.

Рух Тезе непоганий само по собі, але от біда – дуже рідко його активність супроводжується вірою в Євангеліє. Для типового католика Євангеліє – це «книжечка». Це не Добра Новина, яка змінила його життя раз і назавжди і яку він дуже хоче всім нести. Є духовне життя, а є релігійна імітація. На жаль, між ними велика прірва.

Таку ж релігію несуть свідки. Але змінює життя Євангеліє, а не запрошення стати адептом організації. Спасіння – не у баптизмі, євангельському християнстві чи ще чомусь, спасіння – у Христі Ісусі. Христос помер за всі гріхи всього світу – це і є Добра Новина, яка може змінити життя людини. Чи змінила вона ваше життя?

twothreedots.com.

Утриматися на плаву...

Зовсім небагато часу пройшло від виникнення першої цивілізації, як «... зіпсулась земля перед Божим лицем, і наповнилась земля насильством. І бачив Бог землю, – і ось зіпсулась вона, кожне бо тіло зіпсуло дорогу свою на землі» (Бут. 6:11-12).

Ось така невтішна картина виникла. І Бог промовив до праведного Ноя: «Прийшов кінець кожному тілу перед лицем Моїм, бо наповнилась земля насильством від них. І ось я винищу їх із землі. Зроби собі ковчег з дерева осмолиш його ізсередини та ізнадвору» (Бут. 6:13-14).

М'я Ноя загальновідоме. Воно, як правило, пов'язується із потопом. До того часу людство не знало навіть, що таке дощ, не те що повинь. Завдяки вірі в Бога Ной та його сім'я були збережені від великої води.

Ще одна віха в житті Божого народу пов'язана з Мойсеєм. Коли ізраїльський народ почав множитися на землях, підвладних Єгипту, цар затримався: «Ось народ ізраїлевих синів численніший і сильніший від нас! Станьмо ж мудріші за нього, щоб він не множився» (Вих. 1:9-10). І дав вказівку кожного новонародженого єврейського хлопчика кидати до Нілу.

Про Мойсея та його порятунок розповідається так: «І завагітніла та жінка, та й сина вродила. І побачила його, що він гарний, та й ховала його три місяці. Та не могла його більше ховати. І взяла йому папірусову скриньку, і виасфальтувала її асфальтом та смолою, і положила до неї дитину, та й поклала в очереті на березі Річки... І зійшла фараонова дочка купатися на Річку, а служниця її ходила понад Річкою. І побачила вона ту скриньку серед очерету, – і послала невольничку свою, щоб узяти її. І відчинила, та й побачила дитину, – ось хлопчик плаче. І вона змілосердилася над ним...» (Вих. 2:2-6). «І вона назвала йому ймення

Мойсей (витагнений, котрого витягують), і сказала: «Бо з води я витягла його» (Вих. 2:10).

Як і з Ноєм, так і з Мойсеєм порятунок від води залежав від того, чи протриматься вони на ній. Ковчег для Ноя та папірусна скринька для Мойсея слугували для утримання на воді протягом певного часу.

Ной збудував ковчег за всіма повеліннями Бога, одне з яких було – осмолити його ззовні та зсередини. Скринька, в якій мама заховала Мойсея, також була осмолена. Смола це – речовина відносно тверда при нормальних умовах і м'яка при нагріванні. Природні смоли виділяються рослинами, вони в'язкі і клейкі. Їх завше використовували як ізоляційний матеріал. І гігантський ковчег, і зовсім маленька скринька були покриті смолою для ізоляції від води, яка могла потрапити навіть через незначні щілини та потопити ці судна.

Яким би гарним та величним не був ковчег нашого спасіння, якщо в ньому не вистачає того, що ізолює нас від впливу світу, ми завжди будемо захилятися в водах гріха. Ми живемо в час, коли хвилі беззаконня так налягають на наше суспільство, що воно потопляє від гріха. Дев'ятий вал зла і неправди накрив багатьох християн.

За часів радянської безбожної влади робилося все можливе, аби ізолювати віруючих людей від суспільства. Багаторічні заслання в Сибір чи на Колиму, психіатричні лікарні – це була доля тих, хто любив Бога. Їм була закрита дорога у вищі навчальні заклади – так держава намагалася відмежуватися та застрахувати себе від «згубного» впливу християн.

Уже більше двох десятиріч років християнство в Україні стоїть перед іншими викликами. Християнину сьогодні потрібно виховувати в собі стриманість, встановлювати рамки обмежень, бути поміркованим в питаннях задоволення власних потреб та бажань, вчитися належному самоконтролю та самодисципліні. Адже нині світ вибрав зовсім іншу тактику – він не ізолює християн від себе, а навпаки – приваблює своїми спокусами, робить все можливе, щоб увійти в церкву і злитися з нею.

Ісус Христос навчав про чітке розмежування між Його Церквою та світом: «Моє Царство не із світу цього...» (Ів. 18:26). Своім учням Він казав: «...Ви не зо світу, але я вас зо світу обрав...» (Ів. 15:19), про них Він молився до Небесного Отця: «...Вони не від світу, як і я не від світу. Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого. Не від світу вони, як і я не від світу. Освяти ти їх правдою! Твоє слово – то правда» (Ів. 17:14-17).

Між нормами Церкви та нормами суспільства – велике провалля, яке дедалі збільшується. Не до життя на ізолюванні від усього та всіх окремі території закликає нас Святе Письмо, а до того, щоб зберігати свою християнську ідентичність. А для цього потрібно жити не за гріховними поглядами та правилами, а за волею Бога, вираженою в Біблії, впливаючи тим самим на світ і змінюючи його на краще.

Ігор КРОЩУК.

«І ПРОСТИ НАМ ПРОВИНИ НАШІ, ЯК І МИ ПРОЩАЄМО ВИНУВАТЦЯМ НАШИМ...»

Мабуть, нема такої людини, котра хоча б раз у житті не зверталася до Бога за допомогою. І багато нарікають, мовляв, Бог мене не почув... Як отримати впевненість, що Бог відповість на твоє прохання?

Мабуть, усі християни знають молитву «Отче наш» і часто повторюють її. У цій молитві промовляємо: «І прости нам провини наші...» (Мт. 6:12). Як важливо для людини просити прощення у Бога! Але це лише перша частина Господньої Заповіді, інша ж не менш важлива: «... як і ми прощаємо винуватцям нашим». Тобто: прости мені так, як і я прощаю тому, хто винен переді мною.

Саме на ці слова зробив наголос Ісус Христос, коли навчав учнів молитися: «Бо коли будете людям прощати провини їхні, то й Отець ваш Небесний буде прощати вам. Коли ж не будете прощати людям провин їхніх, то й Отець ваш Небесний не простить провин ваших» (Мт. 6:14-15). В Євангелії від Марка (11:25) написано так: «І коли стоїте на молитві, то прощайте, коли щось маєте на кого, щоб і Отець ваш Небесний простив вам гріхи ваші».

Одна жінка стверджувала, що вірить Богові і завжди молиться, але в розмові з нею я зрозумів, що вона має гірку образу на своїх родичів, яких вважає винними у смерті своєї доньки. Вона сказала, що є гріхи, які не можна простити іншим. Але чи не є ці слова власним вираженням для неї самої? Інша жінка казала, що всім

прощає, але своєму колишньому чоловіку до смерті не простить. Він стільки зла накоїв їй.

Можна шукати виправдання для своєї позиції, але Слово Боже вище за людські амбіції і духовні закони невідворотні: ми будемо пожинати те, що сіємо. Якщо посіяти непростення, пожнемо гіркі наслідки.

Люди називають себе християнами, але судяться за межу, батьківську хату, майно; вони чекають нагоди, щоб відомстити своєму винуватцю або ж тішатися, коли з їхнім винуватцем трапиться якась біда. Мовляв, отримав те, що заслужив.

Але істинні християни прощають тим, хто звинувинив проти них. Вони не прагнуть до негайного покарання винуватця, а віддають всю справу в руки Господа Бога, Того, Хто Єдиний має право судити. Він винесе Свій вирок, а Божий вирок завжди справедливий.

Дорогий християнине, не ти – суддя своєму кривднику, а Бог! Наше діло – прощати. Боже діло – виночити вирок і ставити крапки.

Багато віруючих людей прикуті до ліжка тяжкою хворобою лише з тієї причини, що не простили своєму винуватцеві. Не-простення – це відчинення для ворога двері.

Геннадій АНДРОСОВ.

ВІРУЮ

ПАРКАН

Повільно, але впевнено наближалася весна. Сніг швидко танув, через що на вулиці була сльота. Люди раділи теплу, а ще – улюбленій роботі на своїх городах. Валя стояла біля вікна й з тривогою думала про нескінченні проблеми, які лягли на її плечі.

«Господи, допоможи! Як мені бути?» – подумки звернулася вона до Бога. Вона знала, що Господь її ще ніколи не залишив у біді, особливо відтоді, як вона, ще зовсім молода, залишилася вдовою з маленьким сином і донькою, яку тоді носила під серцем. «Я повинна сьогодні поговорити з дітьми», – твердо вирішила вона. Увечері, коли сонце зайшло за обрій, Валя

покликала дітей на молитву:

– Хочу вам, дітки, сказати, що наш паркан зовсім згнив і скоро завалиться, а як його полагодити, я не знаю. Це дуже велика робота, яка мені не під силу.

Миттєвий відчай відбився на її обличчі: – Але я знаю, що Господь може нам допомогти, і хочу, щоб ми зараз помолилися про це. Діти, не розуміючи до пуття потребу матері, схилилися з нею для молитви. Кожен молився як умів.

Валя плакала:

– Господи, Ти бачиш, що я дуже потребую Твоєї допомоги. Ти сказав, що Ти – Батько сиріт та вдів. Пішли людину, яка допомогла б мені відремонтувати паркан. Дякую, що Ти не залишиш мене в моїй біді. Амінь!

Наступного дня всі троє мовчки стояли біля паркана, що завалився в канаву. «Що це,

Господи? – прошепотіла Валя. – Як пояснити дітям таку відповідь на молитву?».

Вона взяла дітей за руки й повільно пішла в дім.

– Мамо, а хто поламав наш паркан? – з цікавістю запитала дочка.

– Я не знаю, доню, – тремтячим голосом відповіла мати.

– А я думала, що Бог нам допоможе, – продовжувала дитина.

– Господь знає, чому Він це допустив; ми повинні Йому довіритися.

Їхню розмову перервав стук у двері. До хати увійшов кремезний чоловік.

– Добридень! – привітався він. – Я прийшов вам сказати, що вчора поламав ваш паркан. Мою машину заклинило на повороті, я не впорався з керуванням і заїхав у паркан. Ви, будь ласка, не турбуйтеся, я все полагоджу.

Скажіть тільки, мені вам заплатити чи зробити новий паркан?

У перший момент Валя не могла повірити в те, що сталося, але розуміючи, що від неї чекають відповіді, сказала:

– Зробіть, будь ласка, новий.

– Добре. Як тільки сніг зійде й земля буде м'якою, я поставлю вам новий паркан. Ще раз прошу: вибачте!

Як тільки Валя зачинила двері, вона сказала дочці:

– От бачиш, чому Господь допустив це!

Через місяць перед їхнім будинком стояв новий, рівний, міцний паркан. І щоразу, коли Валя проходила повз нього, вона дякувала своєму Небесному Отцеві за чудову відповідь на молитву.

Лілія БИЛЬ

Церква «Христа Спасителя»

Щонеділі о 10-й – загальне зібрання
Щопонеділка о 19-й – молитва за зцілення
Щоп'ятниці о 19-й – вивчення Біблії
Щосуботи о 17-й – молодіжне зібрання

м. Сколе, вул. Стрийська, 28-а

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Дорогі друзі! Слухайте ХРИСТІЯНСЬКУ РАДІОПЕРЕДАЧУ «ВІРУЮ» «НА ТРК РАІ»

ЩОПОНЕДІЛКА, ЩОСЕРЕДИ, ЩОП'ЯТНИЦІ о 11:15

- Верховина 106.3
- Косів 105.6
- Бурштин 101.6
- Долина 106.6
- Яремче 106.5

РАДІОПЕРЕДАЧА «ДОРОГА ДО БОГА»

ЩОСУБОТИ о 09:10
Коломия 106.8 FM

SLAVIC FULL GOSPEL CHURCH СЛОВ'ЯНСЬКА ЦЕРКВА ПОВНОГО ЄВАНГЕЛІЯ

Запрошуємо на богослужіння:
НЕДІЛЯ - 10:00, 18:00
ЧЕТВЕР - 19:00 (розбір Божого Слова)
5851 E Wallings Rd, Broadview Heights, Ohio 44147
+1 (440) 570-81-45
(пастор Євген Ілліч Пилипів)

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-3 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

УВАГА

Щонеділі о 8:00 та о 15:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:
БОГОРОДЧАНИ, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ – 10 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфанія», вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10:30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9:30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать», вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 17 год.;
ЗАРІЧЧЯ, вул. Мазепи, 24; НЕДІЛЯ, – 10, 17 год., СЕРЕДА – 19 год.

Львівська область:
ЛьВІВ, вул. Папарівка, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ – 10:30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА – 19:30;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15 (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 10:00;
ЧЕРВОНІГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18:30;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
БІБРКА, вул. Шкільна, 5; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:
КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
М. САРНИ, вул. СМОЛИЧА, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, вул. КОВЕЛЬСЬКА, 104-А; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, вул. ПАРХОМЕНКА, 3; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА – 19 год.

м. Чернівці:
вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (румунською мовою); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкова, 18 (Сагора); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

м. Вінниця:
вул. Б. Ступки, 21; НЕДІЛЯ – 10 год.

Сумська область:
КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницький:
ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:
ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військкомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козачка, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПЛИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1;
КОЗОВА, вул. Шкільна, 13;
ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; **ЧОРТКІВ**, вул. Незалежності, 76;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська; **с. СТРУСІВ**, вул. Миру, 26;
ПІДВОЛОЧИСЬК, вул. Гончара, 2; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Волинська область:
ЛЮБОМЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ – 11 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

ПОЛЬЩА
ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17:30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький») (Warszawa, ul. Klotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;
ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ
Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 13:30, ЧЕТВЕР – 19 год; тел. +39 (329)735-26-92.

Тут може бути ваша реклама

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;**
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: **<http://viruyu.at.ua>**

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.